

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2015 r. KP C. uzyskał telefoniczną informację, że od miejscowości P. w stronę miejscowości C. i M. jedzie samochód marki T. (...) o nr rej. (...), który prowadzi osoba znajdująca się pod wpływem alkoholu. Wkrótce w miejscowości P. funkcjonariusze KP C., to jest Ł. C. i J. M., zatrzymali go do kontroli. Kierowcą okazał się R. P., który choć był trzeźwy, to nie posiadał dokumentów od tego samochodu i zarazem uprawnień do kierowania pojazdami. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - P. w W. IV Wydział Karny z dnia 3 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV(...) uznano go za winnego popełnienia czynu z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zaistniałego w dniu 22 grudnia 2014 r., za który wymierzono mu karę grzywny w kwocie 300 złotych. Ponadto orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 grudnia 2014 r. do dnia 3 lutego 2015 r. Powyższy wyrok uprawomocnił się z dniem 20 lutego 2015 r.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: odpisu wyroku (k.10), zeznań świadka Ł. C. (k.4v) i wyjaśnień oskarżonego R. P. (k.18).

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony R. P. (k.18) oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, przystając na uzgodnioną z prokuratorem karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 40 złotych każda oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie wina oskarżonego R. P. i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd dał w całości wiarę **wyjaśnieniom oskarżonego R. P. (k.18)**, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jak wynika z zeznań świadka Ł. C. (k.4v), którego relację także obdarzono tym walorem, w dniu 4 maja 2015 r. kierował w miejscowości P. samochodem marki T. (...) o nr rej. (...). Ponadto zeznania wskazanego funkcjonariusza Policji, który stwierdził, że oskarżony R. P. nie posiada dokumentów od samochodu i uprawnień do kierowania pojazdami, korespondowały z odpisem wyroku (k.10), z którego wynika, że uprzednio orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Tym samym oskarżony R. P. nie zastosował się do tego rozstrzygnięcia, kierując samochodem w czasie obowiązywania środka karnego. Powyższe okoliczności były oczywiste i niekwestionowane. W szczególności tyczy się to wiedzy oskarżonego R. P. o tym rozstrzygnięciu.

Wątpliwości nie budziły również **zeznania świadka Ł. C. (k.4v)**, będącego funkcjonariuszem Policji, który przeprowadzał kontrolę, albowiem w sposób spontaniczny, obiektywny i dokładny zrelacjonował przebieg zdarzenia. Jego twierdzenia korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, to jest wyjaśnieniami oskarżonego R. P. (k.18) i odpisem wyroku (k.10), stanowiąc podstawę do ustaleń faktycznych. Zważywszy na okoliczność, że jest on osobą obcą dla oskarżonego R. P., nie miał żadnego interesu, żeby składać obciążające go zeznania.

Sąd dał również wiarę **dokumentowi w postaci odpisu wyroku (k.10)**, którego prawdziwość nie była kwestionowana. Wynika z niego w sposób jednoznaczny, że oskarżony R. P. popełnił wykroczenie, w związku z którym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Dokonując analizy całokształtu zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego, wina oskarżonego R. P., opis czynu i przyjęta kwalifikacja prawa nie budziły żadnych wątpliwości.

Przestępstwo określone w art. 244 kk polega na nie stosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonywaniu zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Jest to przestępstwo indywidualne, formalne i umyślne, które może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Zważywszy na okoliczność, że oskarżony R. P. wiedział o wyroku, w którym orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i wiedział, że musi się do niego stosować, a mimo to kierował samochodem. Tym samym chciał go złamać. Nie zaistniały tu jakiegokolwiek okoliczności wyłączające jego winę.

Wymierzając oskarżonemu R. P. karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w treści art. 53 kk, mając w szczególności na uwadze motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, stopień społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dostosowanie dolegliwości kary do stopnia winy, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywy te dzieli się na okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego R. P., przy której Sąd kierował się wskazówkami wynikającymi z treści art. 115 § 2 kk. Wzięto zatem pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżony R. P. nie respektował wyroku, w którym orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, chcąc go naruszyć, a więc działając z zamiarem bezpośrednim. Ponadto jest osobą karaną (karta karna - k.14a), albowiem w przeszłości dopuścił się czynu z art. 178a § 1 kk, za który wyrokiem Sądu Rejonowego w N. M. II Wydział Karny z dnia 17 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K(...) wymierzono mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 40 złotych każda, a ponadto orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku i świadczenie pieniężne na cel społeczny w wysokości 500 złotych. Z powyższego wynika, że oskarżony R. P. nie wyciągnął żadnych wniosków ani ze wskazanego rozstrzygnięcia, ani z wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - P. w W. IV Wydział Karny z dnia 3 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV W (...). Wkrótce po tym jak odzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami prowadził samochód pod wpływem alkoholu, a po wydaniu orzeczenia, w którym ponownie go ich pozbawiono, nie zastosował się do niego. Wskazuje to ewidentnie na to, że dotychczasowe rozstrzygnięcia były zbyt łagodne i nie zmieniły postępowania oskarżonego R. P., który w dalszym ciągu narusza porządek prawny, nie wykorzystując dawanych mu szans. Okolicznością łagodzącą jest jedynie przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że karą właściwą dla oskarżonego R. P., skazanego na podstawie art. 244 kk, będzie wymierzona na podstawie tego przepisu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk, warunkowo zawiesił wykonanie tejże kary na okres 2 lat próby. Zważywszy na okoliczność, że oskarżony R. P. ma stałe miejsce zamieszkania, stałą pracę i rodzinę (k.17v - protokół przesłuchania podejrzanego), prowadząc ustabilizowany tryb życia, zasługuje na danie mu kolejnej szansy. Czy wreszcie ją wykorzysta, zależy tylko i wyłącznie od niego. Jeśli tak się nie stanie, a więc jeśli ponownie naruszy porządek prawny, musi liczyć się z możliwością zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności i pobyt w

zakładzie karnym. W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego R. P., jednocześnie zmierzając do przemyślenia dotychczasowego postępowania i trwałej jego zmiany.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 71 § 1 kk, wymierzył oskarżonemu R. P. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 40 złotych każda, uznając że to orzeczenie, pomijając sam fakt skazania, będzie stanowiło dla niego faktyczną dolegliwość i spowoduje zmianę jego zachowania. Zważywszy na okoliczność, że prowadzi działalność gospodarczą i uzyskuje stałe dochody w wysokości 2.000 złotych miesięcznie, mając na utrzymaniu 10-letnie dziecko i mogąc liczyć na pomoc żony, która uzyskuje dochody w wysokości 1.500 złotych miesięcznie (k.17v - protokół przesłuchania podejrzanego), z pewnością będzie w stanie uczynić zadość temu orzeczeniu. Jeśli nie jednorazowo, to w ratach, o co może się ubiegać poprzez złożenie wniosku w tym zakresie.

Dodatkowo Sąd, na podstawie art. 43b kk, orzekł wobec oskarżonego R. P. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie jego treści na okres 7 dni na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy C.. Biorąc pod uwagę, że mimo uprzedniej karalności oskarżony R. P. nie zmienił swojego postępowania, które budzi społeczny sprzeciw, na co wskazuje telefoniczna informacja o popełnieniu przez niego przestępstwa, Sąd doszedł do przekonania, że w tym przypadku jest to uzasadnione. Jednocześnie uznał, że przyjęty sposób wykonania tego orzeczenia będzie odpowiedni, umożliwiając zapoznanie się z zapadłym wyrokiem przez inne osoby, co jest przecież istotą tej instytucji, a jednocześnie, z uwagi na stosunkowo krótki czas zamieszczenia jego treści, nie będzie dla oskarżonego R. P. zbyt dotkliwe. Wprawdzie prowadzi on działalność gospodarczą, zajmując się dekarstwem, a co za tym idzie dobra opinia jest dla niego bardzo istotna, jednak nie może zapominać, że to on ją psuje, nie respektując zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i popełniając kolejne przestępstwo. Może obawa przed negatywnymi konsekwencjami w postrzeganiu jego osoby, związanymi z podaniem wyroku do publicznej wiadomości, na co zresztą sam się zgodził, nie stawiając się na posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i zgłaszając zastrzeżenia dopiero po zapoznaniu się ze sposobem wykonania tego orzeczenia, spowodują że (...) swoje zachowanie i trwale je zmieni. W społecznym odczuciu zarówno kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości, jak również złamanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, budzą zdecydowany sprzeciw. Jeśli orzeczenia sądowe mają przynosić pożądane skutki, to muszą być przestrzegane. Ubocznie zauważyć należy, że podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie jego treści na sądowej stronie internetowej czy w lokalnej prasie również umożliwi zapoznanie się z jego treścią przez inne osoby. Ich krąg jest nawet dużo szerszy. Po określeniu sposobu wykonania tego orzeczenia, w tym przypadku zamieszczenia na tablicy ogłoszeń urzędu gminy właściwego ze względu na miejsce zamieszkania, Sąd nie może go zmienić. Nie może też odstąpić od wykonania tego środka karnego.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 627 kpk, zasądził od oskarżonego R. P., na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 120 złotych tytułem opłaty. Na powyższą należność składają się kwota 30 złotych - karta karna i kwota 20 złotych - ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym, kwota 20 złotych - ryczałt za doręczenia w postępowaniu sądowym i kwota 120 złotych - opłata wynikająca z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, związana z rodzajem i wysokością orzeczonej kary. Argumentacja przedstawiona przy karze grzywny, a więc dotycząca możliwości uregulowania tej należności i ewentualnego rozłożenia jej spłaty na raty, zachowuje swoją aktualność również co do kosztów postępowania.